

sbor porotní k tomu, by dal porotcům v tomto směru dodatkovou otázku podle § 319 tr. ř., nýbrž že povinnost dáti porotcům takovou otázku nastává jen, je-li takové tvrzení obžalovaného podepřeno pozitivními výsledky trestního řízení.

Zmateční stížnost musí však přes to zůstatí bez úspěchu, ano nelze souhlasiti s jejím názorem, že v souzeném případě bylo v naznačeném smyslu »tvrzeno«, že obžalovaný vykonal skutek v eventuální otázce uvedený (hlavní otázka byla porotci zodpověděna záporně) v úplném opilství po rozumu § 2 písm. c) tr. zák.

Čís. 4250.

Předpisy prvního odstavce (čís. 1—4) § 252 tr. ř. stanoví jen předpoklady, za nichž lze při hlavním přelíčení čísti protokoly o výsledku spoluobviněných a svědků a posudky znaleců; druhý odstavec § 252 tr. ř. označuje ony spisy, jež musí býti při hlavním přelíčení čteny, nečteny-li se toho obě strany (obžalobce a obžalovaný), nenaznačuje však, že by se takové spisy čísti nemohly a nesměly.

O porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti může jíti jen, spadají-li spisy, jež byly na základě mezitímního nálezu při hlavním přelíčení předčítány, pod spisy v prvním odstavci § 252 tr. ř. vypočtené.

Tomu tak není a nejde o zmatek čís. 5 § 344 tr. ř., byly-li při hlavním přelíčení přes odpor obžalovaného pro zločin nedokonaného násilného smilstva čteny obžaloba a nepravoplatný rozsudek, odsuzující téhož obžalovaného pro zločin § 93 tr. zák., spáchaný smilným útokem na ženu, jichž se obžaloba dovolávala na důkaz toho, že obžalovaný není neschopen zažalovaného činu, a upozornil-li předseda soudu porotce na to, že rozsudek ten nenabyl ještě právní moci.

Rozsudek ten není sice »trestním nálezem«, kterýžto pojem předpokládá pravoplatný rozsudek, spadá však pod pojem »spisy, které jsou pro věc důležité« ve smyslu druhého odstavce § 252 tr. ř.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, Zm I 547/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 19. května 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného násilného smilstva podle § 8, 125 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek porotního soudu jen důvodem zmatečnosti podle § 344, čís. 5 tr. ř., jež shledává v tom, že při hlavním přelíčení byly přes odpor obhájce obžalovaného čteny spisy Tk 208/30 krajského soudu v Mladé Boleslavi, ač rozsudek v této věci vydaný ne-

byl ještě právoplatný, při čemž tvrdí, že obhajoba obžalovaného byla přečtením těchto spisů značně stížena, an prý tento rozsudek, který nebyl ještě právoplatný, působil na porotce nesporně takovým způsobem, že hlasovali pro vinu obžalovaného. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. To, že podle onoho mezitímního nálezu, vydaného při hlavním přelíčení, byly předčítány obžaloba a rozsudek ze spisů Tk 208/30 krajského soudu v Mladé Boleslavi, jest zkoumati jen s hlediska § 344, čís. 5 tr. ř.; zmatky podle § 344, čís. 3 a 4 tr. ř. nepřicházejí vůbec v úvahu; onen proto ne, poněvadž nešlo o čtení spisů o vyhledávacích nebo vyšetřovacích úkonech po zákonu neplatných; tento proto, že § 252 tr. ř., jenž jedná o čtení spisů při hlavním přelíčení, nenáleží k oněm v § 344, čís. 4 tr. ř. vypočteným předpisům, jichž porušení zákon ohrožuje výslovně zmatečností. O zmatek podle § 344, čís. 5 tr. ř. šlo by však jen, kdyby o mezitímním nálezu, jenž byl vynesen proti návrhu nebo přes odpor obžalovaného nebo jeho obhájce, mohlo býti důvodně tvrzeno, že jím byly na úkor obhajoby zanedbány nebo nesprávně vyloženy zákony nebo zásady trestního řízení, jichž šetřiti káže podstata řízení, kterým se zabezpečuje vedle trestního stíhání i obhajování. Státní zastupitelství zaujímá v odvodu na zmateční stížnost stanovisko, že ohražení se obhájce proti návrhu veřejného obžalobce při hlavním přelíčení nelze pokládati za platný odpor po rozumu § 344, čís. 5 tr. ř., an prý se tento návrh kryl se stejným návrhem, obsaženým již v obžalovacím spise ze dne 28. dubna 1931 v této trestní věci podaným, a an obžalovaný projevil s tímto návrhem mlčky souhlas tím, že nevznesl proti němu až do hlavního přelíčení námitky. V onom obžalovacím spise bylo totiž mimo jiné tvrzeno, že obžalovaný byl již před tím obžalován před porotou v Mladé Boleslavi, že se dne 22. března 1930 v M. dopustil zločinu nedokonaného násilného smilstva na Anně J-ové, že se hlavní přelíčení o této obžalobě konalo 24. května 1930 a že obžalovaný byl rozsudkem ze dne 24. května 1930 uznán vinným zločinem veřejného násilí omezováním osobní svobody podle § 93 tr. zák. a odsouzen za to do žaláře na tři měsíce, při čemž bylo podotčeno, že rozsudek ten není dosud právoplatný, an obžalovaný podal proti němu zmateční stížnost. Otázkou, zda je onen právní názor státního zastupitelství správný či nikoli, netřeba se obírat; neboť i kdyby jej bylo pokládati za nesprávný, nebylo by tu zmatečností rozsudku vytýkané již proto, že schází další předpoklad zmatku podle § 344, čís. 5 tr. ř. Nedokazuje stížnost, že mezitímním nálezem, o nějž jde, byly zanedbány nebo nesprávně vyloženy zákony nebo zásady trestního řízení, jichž šetřiti káže podstata řízení, kterým se zabezpečuje vedle trestního stíhání i obhajování, nýbrž zdůrazňuje jen, že rozsudek krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 24. května 1930, jenž byl při hlavním přelíčení čten, nebyl ještě právoplatný, a tvrdí, že je nesporno, že tento rozsudek působil na porotce tak, že hlasovali pro vinu obžalovaného, aniž uvádí skutečnosti, nasvědčující tomu, že toto tvrzení odpovídá pravdě. V pravdě nelze důvodně tvrditi, že oním mezitímním nálezem byly na úkor obhajoby zanedbány nebo nesprávně vyloženy zákony nebo zásady § 344, č. 5 tr. ř.

O čtení spisů při hlavním přelíčení jedná, jak bylo již poznamenáno, § 252 tr. ř. Jest tedy zkoumati, zda byly porušeny předpisy tohoto ustanovení zákona. Jisto jest, že předpisy prvního odstavce tohoto § (předpisy pod č. 1—4) v souzeném případě porušeny nebyly; neboť tyto předpisy stanoví jen předpoklady, za nichž lze při hlavním přelíčení čísti protokoly o výsledku spoluobviněných a svědků a posudky znalců, nemají tedy významu pro řešení otázky, zda bylo lze při hlavním přelíčení čísti obžalobu a rozsudek ze spisů Tk 208/30 krajského soudu v Mladé Boleslavi. Nejde však ani o porušení předpisu druhého odstavce § 252 tr. ř., jenž označuje ony spisy, jež musí býti při hlavním přelíčení čteny, nezřekly-li se toho obě strany (obžalobce a obžalovaný), nenačnuje však, že by se takové spisy čísti nemohly a nesměly; a jen v takovém případě, kdyby tu byl takový předpis, a kdyby jej porotní soudní sbor porušil, mohlo by se snad mluvit o zmatečnosti podle § 344 čís. 5 tr. ř., kdyby tu byly i ostatní předpoklady tohoto ustanovení. Spisy, které se podle § 252 odst. 2 tr. ř. musí předčítati, jsou: protokoly o ohledání a nálezů, trestní nálezy proti obžalovanému dříve vydané, a listiny a písemnosti jiného druhu, které jsou pro věc významné. Nelze arci tvrditi, že by rozsudek krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 24. května 1930, který byl při hlavním přelíčení přečten, spadal pod »trestní nálezy proti obžalovanému dříve vydané«, an tento pojem předpokládá pravoplatné trestní nálezy, kdežto řečený rozsudek nebyl tehdy ještě pravoplatný. Leč z toho, že soudní sbor porotní vyhověl návrhu veřejného obžalobce, by byly přečteny obžaloba a rozsudek ze spisů Tk 208/30 krajského soudu v Mladé Boleslavi »za účelem zjišťování skutečností, jež souvisí s obžalobou«, lze souditi, že soudní sbor porotní pokládal onu obžalobu a onen rozsudek za »spisy, které jsou pro věc důležité«, tedy za spisy, které musí býti podle druhého odstavce § 252 tr. ř. čteny, nezřeknou-li se toho obě strany. S tímto názorem jest souhlasiti; neboť obžaloba a rozsudek ze spisu Tk 208/30 krajského soudu v Mladé Boleslavi, jichž se dovolával obžalovací spis ze dne 28. dubna 1931 na důkaz toho, že obžalovaný není neschopen činu tímto obžalovacím spisem za vinu mu dávaného, byly, ač rozsudek ten nebyl ještě pravoplatným, důležitými pro posouzení otázky, zda obžalovaného lze pokládati za schopna činu za vinu mu dávaného; podle toho šlo o spisy, které jsou »pro věc důležité«, tedy o spisy, jež musily býti podle druhého odstavce § 252 tr. ř. při hlavním přelíčení čteny již proto, že se obě strany toho nezřekly. Pokud jde o zásady trestního řízení, jež má ustanovení § 344 čís. 5 tr. ř. na mysli, stačí zkoumati, zda nebyla porušena zásada, podle níž má býti v trestním řízení vyšetřena materiální pravda (zásada plynoucí z § 3 tr. ř.) nebo zásady ústnosti a bezprostřednosti hlavního přelíčení. Porušení oné zásady přicházelo by v úvahu jen, kdyby porotci nebyli upozorněni na to, že přečtený rozsudek krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 24. května 1930 nenabyl ještě právní moci. Porotci byli však podle záznamu protokolu o hlavním přelíčení předsedou soudního sboru porotního výslovně upozorněni, že rozsudek ten není ještě v právní moci, a že tedy nelze k němu přihlížeti jako k pravoplatnému. Co se pak

týče zásad ústnosti a bezprostřednosti, mohlo by o jejich porušení jíti jen, kdyby spisy, jež byly na základě onoho mezitímního nálezu při hlavním přelíčení předčítány, spadaly pod spisy v prvním odstavci § 252 tr. ř. vypočtené, tomu však tak není. (Srov. rozh. čís. 2804 vid. sb. a vývody generální prokuratury v něm uvedené.) Z toho, co uvedeno, vysvítá, že mezitímním nálezem, o nějž jde, nebyly na úkor obhajoby zanedbány nebo nesprávně vyloženy zákony nebo zásady § 344, čís. 5 tr. ř., tak že tu není zmatku stížností vytýkaného. Budiž ostatně poukázáno i k tomu, že skutečnost, že obžalovaný byl pro zločin pokusu násilného smilstva na Anně J-ové obžalován a pro to porotou zločinem veřejného násilí omezováním osobní svobody vinným uznán, a byť i dosud neprávoplatně, na tři měsíce odsouzen, byla porotcům na vědomí přivedena již v důvodech obžalovacího spisu, jenž musil býti i s důvody podle § 314 tr. ř. pod zmatečností při porotním přelíčení přečten. Bránil tudíž uplatnění zmatku čís. 5 § 344 tr. ř. i předpis předposl. odst. § 344 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti jako bezdůvodnou.

Čís. 4251.

Nezbytným předpokladem pro vyslovení ztráty volebního práva do obcí je odsouzení pro trestný čin, pro který podle platných ustanovení nastává tento účinek.

Při odsouzení pro přestupky podle § 11 zákona o potravinách (čís. 89/1897 ř. zák.) nelze vysloviti ztrátu práva volebního ani, uznáno-li, že čin byl spáchán ze ziskuchtivosti.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, Zm II 192/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Šumperku ze dne 8. dubna 1930, pokud jím bylo vysloveno, že u odsouzené nastává ztráta práva volebního, byl porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3 zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 Sb. z. a n., v doslovu zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 Sb. z. a n., a zákona ze dne 14. července 1922, čís. 253 Sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje.

D ů v o d y:

Okresní soud v Šumperku uznal rozsudkem ze dne 8. dubna 1930 obžalovanou vinnou přestupky podle § 11, čís. 1 a 4 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. z roku 1897 o obchodu s potravinami, odsoudil ji za to s použitím § 261 tr. zák. k peněžitému trestu 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 2 dny, povolil jí podmíněný odklad trestu se zkušební dobou na dvě léta a vyslovil, že obžalovaná ztrácí právo volební. Výrokem rozsudku, že obžalovaná ztrácí právo volební, byl porušen zákon v ustanovení § 3, čís. 3 zákona ze dne 31. ledna 1919,